

Szent Család vasárnapja – 2012. december 30.

Egy férfi, aki szenvedélyesen szerette a kosárlabdát, szinte minden mérkőzésre kilátogatott, amit a városban játszottak. Csodálkozva fedezte fel egy alkalommal gyerekkori iskolatársát a lelátón, amint őszinte örömmel tapsol, szurkol az egyik csapatnak. Csodálkozva nézte a másik férfit, tudta ugyanis róla, hogy nem kedvelte a kosárlabdát, sőt inkább ki nem állhatta. A következő mérkőzésen szintén kint látta, majd a többin is, hónapokon keresztül. Végül nem állhatta meg, odament hozzá és megszólította: „Nem tudom, megismersz-e?! Karcsi vagyok, általános iskolai osztálytársad. Hadd kérdezzem meg, ugyan mikor szeretted meg ennyire a kosárlabdát, hiszen ha jól emlékszem, igencsak viszolyogtál tőle?” „Persze, hogy megismerlek!” – válaszolta a férfi. „Én továbbra sem szeretem a kosárlabdát, de a fiam, aki az egyik csapatban játszik, nagyon is szereti. Igazából az ő kedvéért járok ki a meccsre, az ő önbizalmát szeretném növelni.”

Noha a családalapítás, a házasság és a gyermekvállalás terén komoly visszaeséseket élünk, élünk át az utóbbi évtizedekben, azért a statisztikák továbbra is azt mutatják, hogy a magyar emberek, fiatalok legnagyobb része a szerelemtől, párkapcsolattól, házasságtól és családtól várja elsősorban személyes élete kiteljesedését, a boldogságát. Ez nem is lenne baj egyáltalán, ha nem hagynának figyelmen kívül két nagyon fontos dolgot.

Az egyik az, hogy az ember tökéletes, örök boldogságát nem adhatják meg földi kapcsolatok, még a legjobb, legharmonikusabb párkapcsolat vagy házasság sem. Az örök élet, az üdvösség távlatáról megfélelmező ember a vágyait nem tudja levetkőzni: az örök boldogságról nem tud lemondani. Csakhogy az Istenbe és a Mennyországba vetett hit helyett ezeket a vágyakat a földi életre próbálja kivetíteni, beteljesülésüket emberektől várja, akik soha nem tudnak olyan tökéletesek lenni, hogy maradéktalanul boldoggá tudnának tenni valakit. Vagyis a szerelemtől és a családtól várni a tökéletes boldogságot nem más, mint önbecsapás.

A másik hiba abban leledzik, hogy a férfiak és nők többsége elsősorban elvárásokat táplál a párkapcsolattal, házassággal, családi élettel kapcsolatban, míg az önfeláldozás, önátadás fontosságára nem figyel. Süveges Gergő és felesége írt egy szép elmélkedést több évvel ezelőtt a Magyarország lelki megújulásáért tartott imaév imafüzetében. Ebben kifejtik, hogy a házasság nem csak az egyén boldogságkereséséről szól, a személyes életük kiteljesedéséről, hanem ennek elengedhetetlen feltételéről: az önátadásról, a másikért való áldozattá válásról is. Az ember alapküldetése, hogy sokszor saját akaratáról lemondva építse a közösséget másokkal, „elégjen” másokért a szeretetben. Ez pedig óhatatlanul együtt jár fájdalommal, önfeladással, egyfajta veszteséggel. Valójában minden igazi és tartós szeretetkapcsolatban így van ez, de leginkább a házasságban, a családban kell megnyilvánulnia. Ha ez az egymásért való lemondási készség, szerető odafigyelés nem működik, akkor ne csodálkozzunk azon, hogy minden boldogságvágy és kétségbeesett próbálkozás ellenére sem működnek hosszú távon a párkapcsolatok, még kevésbé a családi élet! Igazi emberi boldogság nem létezik önátadás, áldozat nélkül. Nem szabad megijednünk attól, hogy a szerelem és a házasság sokszor a legkomolyabb erőfeszítéseket követeli tőlünk! Mivel valóban nagy értékről van szó, komolyan hozzájárul életünk boldogságához, de meg is kell küzdenünk, szenvednünk érte! El kell fogadnunk, hogy nem mindig a mi akaratunk érvényesül, hogy nem mindig a miénk az utolsó szó, hogy nem mindig mi vagyunk azok, akit a másik kiszolgál, hanem nekünk is szolgálnunk kell. El kell fogadnunk azt is, hogy vannak és életünk végéig maradnak hiányosságaink, emberi gyengeségeink, csakúgy, mint a társunknak vagy a gyermekeinknek is, és ezekkel meg kell tanulnunk együtt élni. El kell fogadnunk, hogy családtagjaink legalább ugyanannyira és ugyanannyiszor jelentenek terhet számunkra, mint áldást vagy vigasztalást.

Ha mindezt elfogadjuk, akkor meg fogjuk látni, hogy a párkapcsolat és a házasság valóban igazi boldogságforrás a számunkra! Hogy a terhek és nehézségek ellenére sok örömet, erőt, támaszt kapunk a családjukban!

Aki ugyanis a családtagjaiért áldoz fel valamit önmagából, az nem veszíti el azt, hanem valamiképpen az övé marad, őt is gazdagítja. A házasságban a férfi és a nő a Biblia tanítása szerint egy testté, egy emberré lesz. Amit egymásért feláldoznak, amit egymásnak adnak, azt önmaguknak is adják, azzal ők maguk is többek lesznek. Másrészt arról sem szabad elfeledkezni, hogy az ember nem kész és befejezett személyiségként megy bele egy párkapcsolatba vagy házasságba. Sok „kiegészítenivaló” akad mindegyikünkön egészen halálunkig. Ha lemondunk valamiről, amit mi szeretünk csinálni, s részt veszünk inkább valami olyasmin, amit a másik szeret csinálni, lehet, hogy nekünk is megtetszik, bennünket is többé tesz az az új élmény. Ha engedjük, hogy a másik akarata is érvényesüljön a miénkkel szemben, sokszor megtapasztalhatjuk, hogy az ő ötlete vagy javaslata volt a jobb, az építőbb a miénkhez képest.

Szent Család vasárnapján kérjük a gyermek Jézus áldását, Szűz Mária és Szent József közbenjárását, hogy soha ne ózdkodjunk komoly áldozatokat hozni szeretteinkért, családtagjainkért! Ne csak mi akarjunk boldogok és elégedettek lenni a családtagjaink által, hanem tudjunk akár szenvedéseket is vállalni a többiek boldogságáért és elégedettségéért!